

μάκρυνε, συνών. ἄπωση τῆς ἐπισήμου γλώσσης σύνθηθ.: Ἀβάρα τὸ καΐκιν ἀπὸ τῆ στερεά! Σύμ. Ἀβάρα τὴν κοντάρα! φρ. ἔλλειπτ., ἦτοι ἀπομάκρυνε τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς ξηρᾶς οὐθῶν μὲ τὸ κοντάριον) Προπ. 2) Ἐπιρρηματ. μακρὰν Δαρδαν. Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀβάρα, ἀβάρα πῆγαινε! Λακων. Ἀβάρα ἀπὸ κείνονε! (δηλ. φεῦγε, πῆγαινε) αὐτόθ. Ἀβάρα εἶναι Μεγίστ. || Φρ. Κάμνω ἀβάρα (ἀπομακρύνω, παραμερίζω τινά) Δαρδαν. Μεγίστ.

ἀβαράς ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Θηλ. ἀβαράσσα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Οὐδ. ἀβαράν Πόντ. (Τραπ.) ἀβαράδικον Πόντ. (Κερασ.)

Περσπουρκ. *avara* = ἀλήτης, τυχοδιώκτης, ὀκνηρός, ἄεργος.

Ὁ δι' ἔλλειψιν ἐργασίας μένων ἄεργος ἐνθ' ἄν.: Κάθου-μαι ἀβαράς Τραπ. Χαλδ. Ἐπέμ'να ἀβαράς καὶ γνὸ θ' εὐτάγω 'κ' ἐξέρω (ἐμεινα χωρίς ἐργασίαν καὶ δὲν γνωρίζω τί θὰ κάμω) Χαλδ. Ἀβαράς μὴ στέκ'ς Κοτύωρ. Χαλδ.

ἀβαράστος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βαράσκουμα = βαρύνομαι, γίνομαι ἔγκυος, περὶ οὗ ἰδ. βαρεῖάζω.

1) Ὁ μὴ βαρυνόμενος, ἀβάρετος, ἀκάματος, ἄοκνος Πόντ. (Τραπ.): Σ' τῇ δουλείαν αὐτὸν ἀβαράστος ἐν' (εἰς τὴν ἐργασίαν του εἶναι ἄοκνος). 2) Ἡ μὴ ἔγκυος, μόνον ἐπὶ γυναικός, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ζώου Πόντ. (Οἶν. Τραπ.): Ἡ νύφε ἀβαράστος ἐν' (ἡ νύμφη δὲν εἶναι ἔγκυος) Οἶν. Ἀοῦτο τὸ νυφάδοπον ἀβαράστον ἐν' (αὐτὴ ἡ νυφούλλα εἶναι ἄβ. νυφάδοπον ὑποκορ. τοῦ νύφε) Τραπ.

ἀβαρεσιᾶ ἡ, σύνθηθ. ἀβαρεσιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀβα- ρισιὰ Σάμ. κ. ἄ. ἀβαριθὰ Ἡπ. (Ἰωάνν.) Λέσβ. κ. ἄ. ἀαρε- σιὰ Κάρπ. ἀβαρεσιὰ Σίφν. ἀβαρειψιὰ Σίφν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βαρεσιᾶ. Τὸ ἀβα- ρειψιᾶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βαρειέμαι.

Τὸ νὰ εἶναί τις ἀβάρετος, ἡ προθυμία εἰς ἐργασίαν, φιλοπονία, ἐργατικότης σύνθηθ.: Ἀβαρεσιὰ ποῦ τὴν ἔχει ὄλο νὰ πολεμᾷ! Χαρά 'ς τὴν ἀβαρεσιὰ σου! σύνθηθ. || Φρ. Καλὴ ἀβαρεσιὰ (ἐπὶ τοῦ ἀσχολουμένου εἰς πράγματα ἀνάξια λόγου) πολλαχ.

ἀβάρετος ἐπίθ. (Ι) κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀβαρίτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀβάρετε Τσακων. ἀβάρετος Κύπρ. ἀβάρος Κυκλ. ἀάρετος Κάρπ. Κύπρ. ἀνιβάριτους Ἡπ. κ. ἄ. Θηλ. ἀβαρέτσα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. βαρετός. Τὸ ἀβά- ρητος ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ βαρῶ. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνιβά- ριτους ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ κέξ. Τὸ θηλ. ἀβαρέτσα ἐκ τοῦ ἀβαρέτισσα.

1) Ὁ μὴ βαρυνόμενος, ὁ μὴ ἀποκάμνων, ἐργατικός, ἄοκνος, ἀκούραστος, ἀντίθ. τοῦ βαρετός, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων.: Εἶναι ἀβάρετος 'ς τὴ δουλειά του. Οἱ γέροι εἶναι βαρετοί, τὰ παιδιὰ εἶν' ἀβάρετα. Εἶν' ἀβάρετη γυναῖκα, ἀπὸ τὸ πρῶι ὡς τὸ βράδυ δὲν κάθεται καθόλου κοιν. || Παροιμ. Ἀάρετο παιὶ χαρὰ σπιδιοῦ (τὸ ἐργατικὸ παιδί φέ- ρει εὐτυχίαν εἰς τὴν οἰκογένειαν) Κάρπ. Συνών. ἀλαφρο- κόκκαλος, πεταροῦδος. 2) Ὁ μὴ προξενῶν βάρος, ὁ μὴ ὀχληρὸς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.

Σισάν.) Νάξ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: Εἶν' ἀνθροῦπους ἀβά- ριτους, δυὸ ὥρις τοὺν ἀκούς καὶ δὲν τοὺν βαρεῖσι Σισάν. Εἶναι ἀβάρετος ἄθροπος, δὲν σοῦ κάνει τίποτα νὰ τόνε βαρεθῇς, μητὲ ζητᾷ σου τίποτα ποτὲς μητὲ παραμιλεῖ μητὲ ξαρωτᾷ μητὲ τίποτα Νάξ.

ἀβάρετος ἐπίθ. (II) σύνθηθ. ἀβαρίτους Ἡπ. Μακεδ. (Βογατσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀβάρετος Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ. ἄ.) ἀβάρεγος Πελοπν. (Μαζαίικ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βαρῶ.

1) Παθ. ὁ μὴ δαρεῖς, ὁ μὴ κτυπηθεῖς, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων σύνθηθ.: Ἀβάρετος κλαῖς Μῆλ. κ. ἄ. Ἀβά- ριτου ἀβγὸ (ὦδον μὴ κτυπηθὲν πρὸς παρασκευὴν καρνεύ- ματος) Ἡπ. Ἀβάριτου γάλα (ὅπερ δὲν ἐκτυπήθη διὰ τοῦ συνήθους ξυλίνου ὀργάνου πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ βουτύ- ρου) αὐτόθ. Ἐχον τὰ καρύδια ἀβάριτα (ἦτοι δὲν τὰ ἐκτύ- πησα διὰ μακρᾶς ράβδου διὰ νὰ καταπέσουν ἐκ τοῦ δέν- δρου) αὐτόθ. Ρόβη ἀβάρετη (τῆς ὁποίας δὲν ἀπεχωρίσθη ὁ καρπὸς ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ διὰ κτυπημάτων) Πελοπν. (Σουδεν.) Συνών. ἄδαρετος, ἀχτύπητος. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ κτυπήσας, συνήθως ἐπὶ πραγμάτων Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Κανόνι - ντουφέκι ἀβάρετο (τὸ ὁποῖον εἶναι μὲν πλήρες, ἀλλὰ δὲν ἐπυρσοκρότησεν ἀκόμη) Ζάκ. Γιόμα ἀβάρετο (δὲν ἐσήμανεν ἀκόμη ἡ δωδεκάτη μεσημβρινὴ) αὐτόθ. β) Ὁ μὴ ἀνατεῖλας, ἐπὶ ἡλίου Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ὁ ἥλιος εἶν' ἀβάρετος (ἦτοι δὲν ἔχει βαρέσει εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, δὲν ἔχει ἀνατεῖλει) Ἀρκαδ. Μάν. κ. ἄ. Συνών. ἄβγαλτος. || Ἐπιρρηματ. φρ. Ἐφυγα - ἦρεθα - γύρισα ἀβάρετος ὁ ἥλιος (κατ' ἔλλειψιν τῆς μετοχ. ὄντας, ἦτοι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου) Πελοπν. Πῆγα ἀβαρί- τους οὐ ἥλιους Αἰτωλ. Πβ. ἐν λ. ἀβασίλευτος ὁμοίαν φρ. ἀβασίλευτος ὁ ἥλιος.

ἀβαρία ἡ, (I) κοιν.

Ἰταλ. *avaria* = βλάβη πλοίου.

1) Βλάβη πλοίου ἢ τοῦ φορτίου του κατὰ τὸν πλοῦν, ἢ ἀπόρρηψις τοῦ φορτίου εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἀποφυγὴν καταποντισμοῦ ἐν καιρῷ τρικυμίας κοιν. ὡς ναυτικός ὄρ.: Τὸ καράβι ἔκανε - ἔπαθε ἀβαρία. Κάναμε ἀβαρία ἀπὸ τὴ φουρ- τούνα κοιν. || Φρ. Κάνω ἀβαρία (ἦτοι ὑποχωρῶ, μετριάζω τὰς ἀξιώσεις μου ἀρκούμενος εἰς ὀλίγα, ἐνῶ πρότερον ἐζή- τουν πολλὰ) κοιν. β) Μεταφ. ἐκτροπὴς τοῦ ἐμβρύου γυναικὸς Μεγίστ.: Ἐκαμεν ἀβαρίαν. γ) Ἐμετος Ἀθῆν. κ. ἄ.: Ἐκαν' ἀβαρία. 2) Ζημία προερχομένη ἐξ ἀβα- ρίας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας σύνθηθ.: Ἐπαθα ἀβαρία. Χωρὶς ἀβαρία δὲ θὰ τὰ καταφέρῃς (ἐπὶ ἀναγκαίων θυσιῶν) σύνθηθ. Σήμερα ἔπαθα μὲ ἀβαρία, ψόφησε ἓνα χτήμα μου (ζῶον) Θήρ.

ἀβαρία ἡ, (II) Κάλυμν. κ. ἄ.

Ἑνετ. *varea*.

Τὸ ἄκρον τῆς ἱστοκεραίας ἀπὸ τοῦ σημείου, ὅπου δέ- νεται τὸ σχοινίον, καὶ πέραν.

ἀβαριᾶτος ἐπίθ. σύνθηθ. ὡς ναυτικός ὄρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβαρία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

1) Ὁ ὑποστάς ἀβαρίαν, φθοράν, σύνθηθ.: Καράβι ἀβαριᾶτο σύνθηθ. || Φρ. Εἶναι ἀβαριᾶτος (σκωπτικῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ὡς ἀσθενείας, τρό- μου, ὕπνου βαθέος κττ., ὑφίσταται ἀκουσίως φυσικὰς ἐκκε-

